

XXIX. évf. 6-ik szám. 1980

LELKÉSZMEGHÍVÓ RENDKIVÜLI KÖZGYÜLÉS-t

tartott Gyülekezetünk 1980 szeptember 14-én, nagyszámban megjelent hívek közreműködésével. Az "ÜZENET" legutóbbi számában már ismertett lelkészkeresési folyamatunk kulminációja képpen és az Alapszabályoknak megfelelően ült össze a Rendkívüli Közgyűlés, hogy meghívásra ajánlja a Közös Egyház vezetőségének Nt. Dr. Domján János ref. lelkészt Gyülekezetünkben való 2-3 éves szolgálatra.

Bevezetőben a Gondnok ismertette a lelkészkeresési folyamat nehézségeit és a vele kilátásban levő megoldásokat; és az eljövendő lelkész személyi adatait.

Nt. Dr. Domján János 1905-ben született Miskolc városában, ahol 1924-ben érettségizett az evangélikus-református Főgimnáziumban. Első lelkészi vizsgáját 1928-ban tette le a budapesti Ref. Theológiai Akadémián és ugyanott szerzett lelkészi oklevelet 1930 szeptemberében. Sémi filológiai doktori fokozatot nyert a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen 1932-ben. Theológiai magántanárként habilitálta a Pápai Református Theológiai Akadémia az ószövetségi szakcsoportból 1933-ban. - Külföldi tanulmányokat végzett a Berlini Egyetemen 1926/27-ben; az Edinburghi Akadémián 1928/29-ben és Párizsi Theol. Akadémián 1934/35-ben.

Lelkészi szolgálatát mint segédlelkész a budapesti skót miszióban kezdte 1929-31-ben, majd Dr. Ravasz László püspök mellett a Kálvin-téri Egyházban 1931-34-ig; A Bp. Külsőlipótvárosi Egyházban 1935-ben, végül a Bp. Külsőjózsefvárosi Egyházban 1935-37-ben, ahol gyülekezeti lelkész lett 1938 óta. Közben Theológiai előadó tanár 1938 - 1944 között. Megjegyezte a Gondnok, hogy érdemes afelett elmélkedni, hogy ilyen széleskörű tanulmányok után és ilyen képesítés mellett, még mindig csak a Külsőjózsefvárosi kis egyház lelkésze és nem maradt akadémiai előadó tanár 1944 után, se nem ül ma valamely püspöki székben..- Ugyancsak ismertette, hogy Dr. Puky Pál vidéki presbitertársunk iskolatársa és barátja volt, mely barátság még mindig fennáll és hogy Nt. Pósfay György is ismerte még annak idején mint jónevű lelkészt.-

Ezen ismertetések után a Gondnok felkérte a szavazat-számláló bizottság elnökének Pécsi Imre tb. presbitert és a bizottság tagjainak Szotyori Nagy Tibort és Vladár Istvánnét, Máriát; HOGY LEVEZESSÉK A SZAVAZÁST, mint azt az Alapszabály előírja. A szavazás megejtése után Pécsi Imre bejelentette annak eredményét, mely szerint a leadott szavazatok 95,2%-a a meghívás mellett szavazott és 4,8%-a az ellen. Ezek szerint Dr. Domján meghívása jogerőre emelkedett.

Bejelentette a Gondnok, hogy Dr. Domján meghívása az Alapszabályokban lefektetett feltételek mellett történik; szem előtt tartva Gyülekezetünk magyar érzéseit, a megkivánt testvéri közreműködést a magyar Protestáns és Római Katolikus Gyülekezetek között; közreműködést a caracasi Magyar Kolonia kulturális életében. Ugyanakkor megkivánja a Gyülekezet, hogy bizonyos fokig részt vegyen és közreműködjön a Magyar Kolonia kulturális életében, de itt tartózkodása alatt - mint protestáns magyar lelkész - tartózkodnia kell minden politikai jellegű ténykedéstől.-

Ez a lelkészi állás a következő ellenszolgáltatásokat biztosítja: Teljesen berendezett szolgálat lakás összes szolgáltatásokkal; szolgálati gépkocsi, üzem- és karbantartási költségekkel; megbiztosítási költségek az IVSS-nál; havi 3.500,00 Bs. tiszta és adómentes járandóság és esetleges havi 200 Bs-os pótlék, amennyiben szükséges lenne Dr. Domjánék budapesti lakásuk kiadásaira.

Dr. Domján tiszteletes úr úgy képzelte, hogy december első felében már elfoglalhatja itteni szolgálatát; azonban a Presbitériumnak az a véleménye, hogy ez sokkal több időt fog igénybe venni s nem valószínű, hogy január vége, vagy február eleje előtt megérkez.

hessen, de lehet hogy még későbben. Wiszont ennek ellensúlyozására egy gyors megoldásra van lehetőségünk, amennyiben Nt.Brachna Gábor ev. főesperes, az Amerikai Magyar Evangélikus Konferencia elnöke Clevelandból, aki már nyugdíj állományban van, hajlandó lenne átmenetileg elvállalni Gyülekezetünkben való helyettesítést és már novemberben jöhetne is, mindaddig amíg Dr.Domján megérkezik, vagy ha kell 1981 júliusáig. Ezt a szolgálatot hajlandó lenne elvállalni ugyanolyan dotációk mellett, mint amit az állandó lelkésznek irányoztunk. Az összegyűlt hívek nagy örömmel vették tudomásul ezt az igen közeli megoldási lehetőséget és egyhangulag elfogadták a Presbitérium azon ajánlatát, hogy Nt. Brachna Főesperest is meghívjuk a fent ismertetett lehetőségek és elképzelések alapján. A Közgyűlés egy rendkívüli bizottságot jelölt ki ezen meghívások adminisztratív lebonyolítására és a vizumok beszerzésére.-

Végülis tárgyalta a Közgyűlés a Pénztáros jelentését, mely elég szomorú képet mutatott már magában is, s melyhez még hozzájárulnak azon rendkívüli költségek melyek felmerültek, mint: a lelkészlakás rendbeszedése, a fennálló hiány fedezése, a két lelkész utiköltsége jövetelükkel összefüggésben. A Közgyűlés egyhangulag elfogadta egy 24.000,00 Bs-os póthitel megszavazását és felhatalmazta a Presbitériumot ezen összeg felhasználására. Azonban a Közgyűlésen uralkodó lelkes hangulat és megértés a problémák megoldására, máris komoly akcióban nyilvánult meg. A Lórántffy Zsuzsanna Nőegylet felajánlotta, hogy a lelkészlakás rendbehozásával járó összes költségeket magára vállalja és Dr. Marton József egyháztagunk bejelentette, hogy vállalja a két lelkész ide-és visszautazásának költségeit és ezen címen mindjárt befizetett a Gyülekezet pénztárába 15.500,00 Bolívárt. A megjelentek nagy ovációval fogadták a két bejelentést és köszönték meg ezen nemes hozzájárulásokat.

Ezek a megnyilatkozások megerősítik hitünket abban, hogy Gyülekezetünk létezése továbbra is biztosítva lesz, valamint hogy gyülekezeti és hitéletünk megújodása rövidesen és igen pozitív értelemben valósulhat meg.

A Rendkívüli Közgyűlés a Mi Atyánk közös elmondásával végződött.

Dr.Kezes P. Béla

LAPZÁRTA-kor érkezett Nt.Brachna Gábor Főesperes Úr levele, melyben értesít, hogy feleségével együtt nov. 10-én érkezik Caracasba.

című cikkének folytatása.....

14 alkalommal itt-

tartozkodásom ideje magában toglalt egy vagy több vásárnapot , ami azt jelentette , hogy résztvehettem templomi istentiszteleten és szinte majdnem minden esetben alkalmam volt arra, hogy a gyülekezet vezetőinek a felkérésére azon Isten Igéjével szolgálhassak. Amikor a hivatástól búcsút vettem , mindig mondhattam : Ha Isten úgy akarja és élünk , néhány hónap múlva újból találkozunk!

Mostani búcsuzásom alkalmával nem ismételhetem meg a fenti szavakat , mert - bár továbbra is Isten kezében tudom magamat és remélek egy újabb viszontlátást , körülményeim olyanok lesznek , hogy nem jutok el hivatalos útjaim során évente két ízben Venezuelába.

Ernek a magyarázata az, hogy 1979 - ben bejelentettem felügyelőbizottságomnak , az evangélikus Világszövetség Egyházi Együttműködési Bizottságának , hogy harmadik hároméves szolgálati periódusom lejárta után nem kívánom jelenlegi munkámat folytatni, azaz kérem az említett testületet, hogy hívjon meg egy új munkatársat a latinamerikai és karibi titkárság vezetésére . Elhatározásomnak nem az volt az oka , hogy elfáradtam a mostanáig végzett munkában, vagy talán feletteseim nem lettek volna megelégedve szolgálatommal , még azzal sem függött össze, hogy családom kívánta volna tölem azt, hogy munkahelyet változtassak . Elhatározásom alapja az volt , hogy úgy éreztem: jelenlegi munkám jövője azt kívánja , hogy egy fiatalabb és lehetőleg már ezen a kontinensen született ember vegye át annak a felelősségét , én pedig - talán aktív lelkesízi szolgálatom utolsó hat évében- valami új munkába álljak, amelyet egészségem túlzott veszélyeztetése nélkül becsülettel el tudok vállalni. Elképzelésem az volt , hogy Északamerikában gyülekezeti szolgálatba álljak.

A dolgok azonban másképpen alakultak . Az Evangélikus Világszövetségnek szüksége volt az Egyházi Együttműködési Osztályon egy referensre , amely a kutatási és tervezési irodát vezeti . Ezt a munkakört 1978 októberéig az osztály jelenlegi igazgatója , Risto Lehtonen

finn lelkész töltötte be , azonban az ő igazgatóvá történt kinevezése óta ennek a titkárságnak nem volt vezetője .

Amikor az elmúlt év őszén felszólították a Világszövetség tagegyházait , hogy jelöljenek alkalmas személyeket a munka irányítására három délamerikai egyház (az argentinai , a brazilai és a chilei) az én személyemet jelölték erre a pozícióra , miután előzőleg vezetőik tanácskoztak velem . Az Egyházi Együttműködési bizottság tagjainak túlnyomó többsége a javaslatot magáévá tette és engem ez év áprilisában erre az új szolgálatra meghívott , ami azt jelenti , hogy legalább 1983 szeptember végéig Genfben marad a Pósfay család .

Feladatom most már nem csak az lesz , hogy Dél- és Középamerikai egyházi életét figyelemmel kísérem , hanem az egész világot , persze , nem annyira személyes látogatások révén , hanem a területi titkárok beszámolóit és a rendelkezésre álló jelentések és más kiadványok tanulmányozása által . Bár vizitációs jellegű látogatásaim a jövőben aligha lesznek , rendelkezésére kell állanom az egyházaknak , ha azok valamilyen fontos kérdés megbeszélése érdekében konferenciákat , kongresszusokat , tanulmányi szemináriumokat és egyéb összejöveteleket kívánnak rendezni . Sok esetben ezek előkészítése és az azokon való aktív közreműködés az én feladatom lesz . Így remélem van , hogy ismét eljutok Délamerikába is , de most már nem automatikusan , évente két-három ízben lebonyolított egyházlátogatási körút keretében , hanem csak akkor , ha az egyházak meghívják , mert valamilyen számukra fontos kérdésben eligazítást , segítséget tanulmányi konferencia megszervezését igénylik az Evangélikus Világszövetségtől . Mivel közel három évtizedes szolgálatom Latinamerikában vagy Latinamerikáért bizonyos előfeltételeket teremtettek meg , amelyek révén különösen hasznos lehetek ezen a kontinensen , az a reményem , hogy búcsuzásomhoz most is hozzátartozhat a "vizionlátásra!" szó .

Innen Bogotába megyek , ahol 1980 augusztus 17. -e és 23. -a között a latinamerikai evangélikus egyházak megrendezik VI . Kongresszusukat , amelynek keretében megemlékeznek az Ágostai Hitvallás keletkezésének és V .

Károly császár előtt való felolvasásának 450. évfordulójáról. A tervek szerint az ünnepi aktus igehirdetési szolgálatát Dr. Juva turku-i érsek, a finn evangélikus egyház legfőbb vezetője, az Evangélikus Világszövetség 1970 és 1977 közti elnöke fogja végezni, akinek a kíséretében szándékomban van felkeresni Kolumbia bíboros érsekét és a latinamerikai római katolikus püspöki konferencia állandó titkárságát, amely Medellinben van. Ugyancsak résztveszek még két többnapos összejövetelen, amelyet Bogotában tartanak, majd a német lelkészek Mexikóban megrendezendő lelkészi konferenciájára utazok. A Bogotai alkalmakon a Venezuelai Evangélikus Tanácsot Kropatchek Hans és Leskő Károly lelkészek fogják képviselni, míg Mexikóban együtt leszek a két caracasi és a valenciai német lelkészekkel. Onnan, az Egyesült Államokon keresztül (ahol meglátogatom nagyobbik lányomat a Philadelphia melletti Bryn Mawr egyetemen, ahol néhány hét múlva elkezd tanulmányait) repülök vissza Genf városába, ahol már feleségem és kisebbik lányom várni fognak.

Miután a dolgok úgy alakultak, hogy a következő években is Genfben leszünk, megismétlem korábban is kifejezésre juttatott meghívásomat minden venezuelai jóbarátunk és ismerősünk felé: ha Svájcban, különösképpen Genfben járnak, vegyék fel velünk a kapcsolatot. Cimünk a régi:

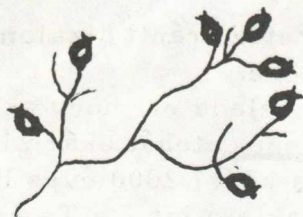
Pastor G. Pósfay

Iroda: 150, route de Ferney
CH-1211 Geneve 20, Suiza
Telefon:(022) 98-94-00

Lakás: 4, chemin de la Bride
CH- 1224 Chene-Bougeries, Geneve,
Telefon: (022) 48-76-77 Suiza .

Mégegyszer: köszönet mindenért (azoknak a családoknak, akik bennünket ittartozkodásunk alatt külön is vendégül láttak, ezuton is kifejezem hálánkat, továbbá köszönöm a Nöegyletnek, hogy a paplak jégszekrénye sem várt üresen!) és a - remélhetően nem túlságosan elhúzódoó - viszontlátásra!

Pósfay György

Márk. 14:35.

vigyázzatok, mert nem tudjátok
mikor jön meg az Úr - nehogy
hirtelen megjövén aludva ta-
láljon Benneteket.

Kedves Nöttestvérem!

Szeretettel köszöntelek! Most, hogy a Lórántffy Zsuzsanna
Nöegylet tagjai nagyban dolgoznak a következő Oszti Vásár előké-
szítésén - s mindenütt amerre nézünk hiányzik az ügyes, segítő
kéz, a jó új ötlet, gondolat.

Szeretnék hozzád szólni, kedves Nöttestvérem: Hozzád, aki
seholsem vagy és mindenütt szükség van rád.

Tudod-e, hogy 120 tagja van a Nöegyletnek, mert minden női
egyháztag Lórántffy Zsuzsanna Nöegylet-i tag is?

Tudod-e, hogy most is mint mindig csak 8-10-en vannak eb-
ből, akik segítenek, dolgoznak és mindenütt ott vannak, ahol szük-
ség van rájuk?

Festenek, himeznek, főznek, betegeteket látogatnak, vendégeinket
fogadják, -látják el, paplakot festenek, tisztitanak - szóval hűséges-
sen közreműködnek.

Hol vagy te kedves nőttestvérem ebben a hűséges szolgálatban
amit az egyházad kér és vár tőled? Mi történt? Miért nem vagy
közöttünk?

Tudod-e hogy a gyülekezetünk nagy próbát áll ki? Lelkipász-
tor nélkül vagyunk; testvéreink tartják a vasárnapi istentisztelete-
ket, hittan órákat, konfirmációra való előkészítést.

Gyere közénk! Szükségünk van rád.!

Első kérésünk hozzád:

Gyere októberi vásárunkra! Segíteni - közreműködni munkával
gondolatokkal.

Második kérésünk:

Fogsz kapni egy kérdőívet; válaszolj az abban feltett kérdésekre
Lesz benne egy névsor. Ha valaki akit te ott akarsz látni abban a
névsorban és nincs benne, ird bele és jelöld meg, hogy melyik nő
testvéredet akarod a nöegyleti tisztségekre! Válaszd meg vezetői-
det, hogy azok magatartásukkal és cselekedeteikkel legjobban tud-
janak képviselni téged!

Nem kell itt arról külön beszéljünk Veled, hogy a rossz pél-

daadás és annak következményeként a vezetők iránti bizalom csökkenése milyen ártalmas a gyülekezet életére.

De! kedves testvérem ugyanakkor ne feledd el, hogy az Egyház földi vezetői ma vannak; holnap nincsenek; tehát akármilyen jó, vagy rossz cselekedetük, jelentéktelen a közel 2000 éves Krisztus Egyházának a történelmében, amit csakis a hit - a Te és az én hitem tartott fenn 2000 éven keresztül.

Lukács 12:37

Boldogok azok a szolgák
akiket az Úr, amikor megjön
vigyázva talál.

Eva Nyerges de Matute

RENDKIVÜLI ADOMÁNYOK.

Baja Sándor presbiter-társunk levele a "rohanó emberek"-kel és Gyülekezetünk helyzetével összefüggésben, melyet az "ÜZENET" ez évi második számában leközöltünk; valamint az általa adományozott 500,- boliváros csekk megindított egy RENDKIVÜLI ADOMÁNY AKCIÓ-t, mely Gyülekezetünk anyagi problémáit és költségvetési hiányát igyekszik orvosolni.

Ehhez a következő egyháztagok csatlakoztak adományaikkal:

Dr.Kezes P. Béla.....	Bs.	800,00
Puky András.....	"	500,00
Kelemen Erzsébet.....	"	400,00
Vladár Pál.....	"	500,00
Vladár István.....	"	2.000,00
Dr.Marton József.....	"	15.500,00
Bisits Imréné.....	"	110,00
Judith Dinescu.....	"	300,00
N.N. Recibo N° 628.....	"	200,00
N.N. Recibo N° 631.....	"	100,00
N.N. Recibo N° 638.....	"	20,00
Baja Sándor.....	"	500,00

Reméljük, hogy Baja Sándor testvérünk által megindított nemes mentési akció további követőkre fog találni egyháztagjaink között.

A MAGÁRA MARADT GYŰLEKEZET.

Ma délelőtt a helyi református templomba kerékpároztam istentiszteletre. Fiatal helyettes-lelkész végezte a szolgálatot s mikor felfedezett, külön is köszöntött. Volt diákjaim egyike már a közös, egyesült teológiaiáról. Ő nem tudta, amit a körülbelül ötven többi jelenlevő tudott, hogy nem járt nekem sem a köszöntés, sem a bemutatás, hiszen évek óta ez a mi "nyári gyülekezetünk" s nyaralás közben nem egyszer helyettesítettem is itt. Istentisztelet után jól esett a sok régi ismerőst köszönteni. Többen megjegyezték: "egy nyarat hiányoztak", "miért jöttek ilyen későn ezen a nyáron?"

Ők nem tudhatták, hogy minden viszontlátási öröm ellenére, az én gondolataim Caracasban jártak. Kiszámítottam a két óra különbséget és tudtam, hogy mikor szóltak ott a harangok. Vajjon hányan voltak ott ma az istentiszteleten? Vagy "magára maradt"-e a Gyülekezet.

Itt nem szóltak a harangok. Az istentiszteleti helyiség sem templomnak épült eredetileg. A templom az argentinai protestáns történelem híres "Iglesia del Campo"-ja, messze a városon kívül van a tanyák között s ma már csak a körülötte elterülő temető van használatban.

Több mint 100 éve annak, hogy ott elkezdődött az egyházi élet. Akkor még délfelé ez a városka volt a "biztos" (azaz: indiánveszélytől mentes) "civilizáció" határa. Sokáig a vasút is csak eddig jött. Skót presbitériánusok kezdték ezen a részen a földművelést és a tervszerű állattenyésztést. Csak később jöttek a baszkok meg az angolok. Országúti jelzőtáblákon itt is ott is még ma is előttünnek a skót családok nevei, ma mint helységnevek.

A virágzó koloniális és egyházi életben azonban már az első Világháború után megkezdődött a változás. A tanyákról, az uradalmakról először a városkába, azután a fővárosba indult meg az átvándorlás. Az időben építette egyik család, lakása mellé azt a termet, amiből lassan a mai kis templom lett. Gyűlések, szeretetvendégségek, vasárnapi iskola volt itt csak kezdetben. És egyszer csak megszűnt a skót iskola, megcsappant a vasárnapi-iskolai gyerekek száma. Mások vették meg a birtokok egy részét, más részét az eredeti tulajdonosok bérbeadták az új bevándorlóknak. Elment az utolsó lelkész is. Vissza Skóciába. Itt már nem tudták összeszedni egy másik lelkész utiköltségét. "Magára maradt a Gyülekezet"...de soha meg nem szünti Ma már csak Mr. Bell és felesége élnek - ma is még ő perselyezett - azok közül, akik megmentették az egyház által elhagyott nyáját. Tovább ment minden és évente párszor a fővárosból hozattak skót lelkészt Úrvacsora osztásra.

Sokszor elgondolkozom ennek a Gyülekezetnek a történetén. Azok a fiatalok, akik ma is olyan lelkesen énekeltek, bizonyára tagadnák ezt a mondatot: "Magára maradt a Gyülekezet". Mert egyetlen közösség sem marad magára addig, amíg megmarad gyülekezetnek, egyháznak, addig amíg tudja, hogy lelkész és kimondottan lelkészi szolgálat kell, s ezért a felelősséget is vállalja és addig amíg e személy jelenléte nélkül is megmarad Krisztus bizonyosságtevőjének. A formák, a lehetőségek, a szolgálat ellátásának a módjai változhatnak - de a lényeg: nemi

Tegnap reggel János evangéliumának 9. részéből olvastam. Ott találkoztam a magunkra-maradás jellegzetes példáival.

- Magukra maradtak a vakonszületett fiú szülei. -

Gyermekük koldulásból élt. És most Jézus gyógyítása után egyszerre megváltozott minden. A fiú látott; Új lehetőségek nyitak meg számára, s mindenek előtt az ilyen betegeknek kijáró társadalmi kiközösítés megszűnése. Jézus sokszor gyógyított olyan betegségeket melyek a szenvedésen, tragédián kívül megvetéssel és kiközösítéssel is jártak. Ebben az esetben ez a megvetés a szülőket is érintette. Maguk a tanítványok is arra gyanakodtak, hogy a vaksága a szülők bűnének a következménye volt. "Kényes helyzetben" voltak eddig is gyermekük miatt, s most a gyógyítása is bajba kerítette őket, mert az szombatnapon történt. Öröm, csoda, de törvényszegés is a farizeusok szerint. A kiközösítésből, elszigeteltségből való visszatérés ujjabb, de most már részben önkéntes elszigeteltségbe vitte őket. A farizeusok kérdésére letagadták azt, akinek a gyógyítást köszönhetnék. Inkább a fiúra "tolták" a felelősséget: "elég idős már, kérdezzétek meg tőle..." (21. vers).

"Ezeket mondták a szülei, mivel félték a zsidóktól, mert a zsidók már megegyeztek, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából." (22. vers).

Tudták, hogy honnan jött az erőforrás, de nem merték megvallani, mert nem akartak kissebbségben maradni. Örültek a meggyógyult gyermeknek, de nem a gyógyulás módjának és a gyógyítás orvosának. Így maradtak egyedül, félelemből!

Így maradhat egy gyülekezet is egyedül, önmagára - "sehova sem tartozva". De ha ugyanez a család-gyülekezet meg meri vallani amit hisz, amit keres, amit kapott és amit tovább akar adni - nem marad magára. Nem tud ugyan mindenben az adott emberi közösség ("zsinagóga") szájaíze szerint élni és beszélni, annak minden szakszóját megtartani, de meg tud maradni a mellett, aki megújít,

életet ad - és megnyitja a szemeket; Ha Krisztus megvallása elmarad, akkor marad igazán magára egy gyülekezet - s ez még akkor is megtörténhet, ha a lelkészi állás be van töltve!

- Magára maradt a meggyógyított fiú is. -

Azelőtt azért volt kiközösítve, mert vak volt. Most pedig azért, mert többet látott meg mint a környezete. Kisebbségből került kisebbségbe. Észszerű magyarázatot kértek tőle és ezt nem tudta megadni, (10-12 v.) még akkor sem amikor az írást és törvényt magyarázó intellektuálisok elé kellett állnia (13-16 v.). Csak egyet tudott, hogy aki őt meggyógyította az egy nagy próféta volt!

Egyedül maradt, mert hazugnak tartották (18v.) és még szülei sem mertek mellé állni. Újból elmondatták vele a történetet (24-34 v.) vitába szálltak vele, szidalmazták, kivetették őt. Látott, de kiköszösített az általános emberi kösöségből azért mert félték attól, hogy nyiltan ki fogja mondani hogy kit látott meg.

És éppen ez a valaki volt az aki nem hagyta, hogy egyedül maradjon. Kiközösítésének hirteljesen eljutott Jézushoz, aki keresésére indult és megtalálta őt, felfedezte neki igazi kilétét. Megismertette vele, hogy ő több mint egy próféta, a Krisztus. És egyszerűen vége az egyedüllétnek. Hangzik a meggyógyított hitvallása: "Hiszek Uram". (38 v.). A vakon született, látóvá lett most teljes látóvá vált. Hitt. Az emberek helyett maga az Úr állt melléje.

Egyénnek, közösségnek van ilyen átmeneti magára-hagyottsága. Akkor amikor a már megnyitott szem, a már helyes irányba elindult hit várja és közelíti meg a beteljesedést. Ez a hitvallás felé vezető magára-hagyottság. Az elszigeteltség csak látszat, csak felkészülési magába-szállás a megfogalmazás felé fejlődő periódus. A valóság az a Jézus felé való közeledés, a hozzá érkezés közelsége, az emberi közösségben való hitet-megvallás lehetősége. A látszat az elkülönítés a valóság, a missziói feladatok teljesebb meglátása, újra életre lendülés, erögyújtés, felkészülés az aratásra a legnagyobb Vető aratásában....

A tő felett lemenőben van a nap. Horgászásból visszatérő csónakok egy-egy evezőcsapása hallatszik csak mint a Holt-Tiszán. Az úton egy-egy elmenő kocsi felveri a port mint a kecskeméti tanyák között a dűlőúton. És imádságomban hálát adok egy Krisztus által magára nem hagyott caracasi gyülekezetért....

Chescomás 1974 február 17. Vasárnap.

Leskó Béla

Nt. Dr. Leskó Béla 1973/74-ben volt gyülekezetünk lelkipásztora, Argentínába való visszatérése után írta ezt az elmélkedést.

CONGREGACION HUNGARA
Apartado 68.360
CARACAS 1062

Rev. George Pösfay
THE LUTHERAN WORLD FEDERATION
Route Ferney 150
CH-1211 GENEVE 20 70.30x N°66
Suiza

IMPRESOS

NO COMERCIALES

PÉNZTÁROSUNK KÉRI

a gyülekezet tagjait, hogy az 1980-as évre felajánlott havi- vagy évi hozzájárulásukat szíveskedjenek befizetni még az év lejártá előtt. - Fizetni lehet keddtől péntekig d.u. 3 és 6 között, minden vasárnap istentisztelet után az egyházi irodában, Kárpáti-né Arankánál, vagy egyszerűen csekkkel, amit postán felad a címünkre. Utóbbi esetben feltétlenül jegyezze meg, hogy a küldemény a felajánlott hozzájárulás-e, vagy külön adomány az egyház részére. Pénztárosunk postafordultával nyugtázza a befizetéseket.

Istentisztelet minden vasárnap d.e. 9-kor.

Lelkészi iroda és templom címe: Prof. 4a Av. con 3a Transv. de Altamira, Urb. La Castellana. Quinta "LA REFORMA".

A GYÜLEKEZETI IRODA HIVOSZÁMA: 33-73-52